

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**KRV SA STANE
ZÁBAVOU**

KRV SA STANE
ZÁBAVOU

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KRV SA STANE
ZÁBAVOU

slovar

Text © Dominik Dán 2026
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7832-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Nemo nostrum sine culpa est.

Nikto z nás nie je bez viny.

(Seneca mladší)

Venujem bývalému kolegovi Petrovi Bullovi.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Jozefovi Tóthovi,
MUDr. Lucii Mihaleovej, Mgr. Anne Kratochvílovej,
Mgr. Martine Ďuroškovej, Bc. Ľubomírovi Lauričovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

OKTÓBER 2005

„Mám problém,“ povedala Petra.

Nikto nepochyboval.

„Chcú ma odveľiť preč.“

„Kecáš! Kam?“ neveril Chosé, až ho vystrelo v kresle.

„Na okres.“

Chosé sa zahniezdil, rukou ukázal na voľné kreslo, aby si prisadla. Petra z vedľajšej kancelárie sa prišla vyžalovať, zaslúžila si jemné zaobchádzanie, najmä, ak sa jej diala krivda. Chosé jej ponúkol cigaretu, galantne pripálil, prstom ukázal na prázdnu šálku na konferenčnom stolíku medzi nimi.

„Dáš si? Ja som práve dopil.“

„Dám.“

Chosé nevstal, zagánil na Kukyho. Krpec pochopil, pomaly, namáhavo, ale nie nechotne vstal a naplnil rýchlovarnú kanvicu.

„Prečo?“ pokračoval Chosé vo výsluchu kolegyne.

„Pre tú bitku minulý týždeň.“

„Koho si zdemolovala?“

„Chosé! Nerob si srandu, myslím to vážne! Bitka minulý týždeň v piatom okrese.“

„Aha, ťažké ublíženie na zdraví, bolo to vo zvodke,“ spomenul si Chosé. „Vyšetrujú to detektívi z piateho okresu. Prečo by si to mala odskákať ty?“ Krútil hlavou, nechápal jej obavy.

„Neviem, dozviem sa o pár minút.“

„Ako to?“

„Prišiel riaditeľ piateho okresu, aj s riaditeľom krajskej kriminálky sedia u Šaña. Stihol mi len tak na pol úst na

chodbe pošepnúť, aby som nikam nechodila, že ma budú potrebovať a asi mi to zavesia na krk. Prečo-začo, netuším.“

„Fíha!“ zhrozil sa Chosé.

Aj Krauz súhlasil s takým zhodnotením situácie, prikývol.

„Keď sa zišla taká elita, ešte k tomu na oddelení vražd, asi to nebude len nejaké ublíženie na zdraví. Žije tá baba ešte? Preveroval to niekto?“

„Riško, vyšetrojú to detektívi z piateho okresu, ako trefne podotkol tvoj parťák, tak kto a načo by v tej veci niečo preveroval,“ upozornil ho najstarší detektív.

„Edko, pýtam sa len preto, lebo celá tá, ako to voláte, okresná záležitosť, začína pekne smrdieť. Aby sme nakoniec neboli prekvapení všetci, nielen Petrička.“

Burger prikývol, uznal, že kolegové námietky sú namiestne, už sa im niečo podobné stalo, podcenili situáciu a napokon boli všetci prekvapení. Rozhliadol sa po kancelárii. Hanzel čistil revolver, Váňa napichával z lopárika na hrot noža jeden škvarok za druhým, napchával sa len tak, bez chleba, Kuky čítal odborný časopis o pestovaní citrusov – všetci do jedného mali plné ruky roboty, na prácu ani nepomysleli.

„Tak dobre, banda jedna hnilá...“ Burger pochopil, že práca dnes opäť ostane len na ňom.

Zo zásuvky vybral interný telefónny zoznam, nalistoval piaty okres, potom kriminálku. Prstom behal sem a tam, napokon našiel, čo hľadal. Siahol za slúchadlom, vyfukal číslo, čakal...

„Polícia, prosím.“

„Burger, vraždy...“ počkal, kým sa kolega na druhom konci predstaví. „Servus, práve teba volám. Počúvaj, minulý týždeň v piatok...“ chvíľa ticha. Kolega na druhom konci drôtu mu skočil do reči. „To je jedno, či si mal výjazd, alebo nie,“ pokračoval Burger, „ale bol si v robote. Bol si? Tak viďš! Niekto vo vašom rajóne zmlátil dievča, ťažké ublíženie na zdraví...“

Burger sa ďalej nedostal, kolega mu zase skočil do reči. Trpezlivo čakal, počúval.

„A žije ešte? Žije. V sobotu ju prepustili do domáceho ošetrovania? Moment, moment, niečo tu nesedí. Vo zvodke sa píše o ťažkom ublížení na zdraví a ty mi tvrdíš, že už je doma?“

Iniciatívu prevzal kolega z okresu, niečo dlho vysvetľoval.

„Chalan?“ teraz mu do reči pre zmenu skočil Burger. „O chalanovi sa vo zvodke nepíše. Aha, vieš čo, počkaj, poznačím si to.“ Detektív si pritiahol zápisník, pripravil si pero. „Môžeš.“

Krauz spozornel. Ak si starší kolega musel vziať na pomoc poznámkový zošit a pero, asi sa na okrese stalo niečo vážnejšie, než sa písalo vo zvodke. Aj Burgerov zachmúrený výraz tomu nasvedčoval. Občas zahmkal, občas prikývol.

„Ale o tom sme nevedeli,“ ukončil referencie kolegu z okresu. „Počúvaj, pred chvíľou som na chodbe videl vášho riaditeľa. Nevieš, čo sa deje?“ Burger iba počúval, už nič nepísal. „Ale prečo? Dôvod?“

Keď sa detektív dozvedel dôvod, našpúlil pery, poskočilo mu obočie, pohľadom preletel po všetkých v kancelárii.

„Ďakujem ti, máš to u mňa. Ahoj!“

Burger pomaly položil slúchadlo.

„Začni od konca,“ Petra predbehla všetkých zvedavcov. „Prečo?“

„Lebo je toho moc.“

„Moc?“

„Moc, akože veľa. Veľa prípadov.“

Burgerova odpoveď nikomu nič nevysvetlila.

„A teraz od začiatku,“ požiadal Krauz.

Burger tušil, že od konca nijaká informácia nedáva zmysel.

„Operačný dôstojník na okrese nemal všetky informácie, prípad do zvodky uviedol nepresne. To dievča bolo napadnuté v piatok o jedenástej večer, no dostalo len pár faciek, v sobotu ráno ju prepustili domov. Ale bol s ňou chlapec, ten si to zlizol.“

„A o čo ide?“

„Dievča...“

„Ako sa volá?“ Krauz chcel mať jasno hneď od začiatku, aj v menách.

„Bé-bé.“

„Brigitte Bardot?“

„Ak tam bola tá, tak ušla pozornosti fotografov, táto naša sa volá Bernadetta Borodajkevičová, písané s dvomi té.“

„Borodaj... je tam dé, nie té.“

„Bernadetta.“

„Aha. A chlapec?“

Burger musel použiť poznámky.

„Amadeo Rochus.“

„To je Mozartov brat?“ zafal Váňa s plnými ústami.

„Váňa, Mozart bol Amadeus, nie Amadeo, a okrem toho ešte aj Wolfgang,“ vysvetľoval Hanzel, nespúšťal oči z vy-leštenej hlavne. „No aj keby bol Amadeo, ako ti napadlo, že by mohli byť bratia? Už si niekedy počul o otcovi, čo by dal svojim synom rovnaké krstné mená?“

„Počul,“ neváhal najťažší z detektívov s odpoveďou. „Jeden americký karatista mal šesť synov a všetkým dal rovnaké krstné meno, aby si ich neplietol. Už dávno zomrel, chudák.“

Šport, ešte k tomu silový šport, to bola Kukyho parketa – okamžite ožil, ozval sa spoza odborného časopisu o citrusoch, ani ho nesklopil.

„Volá sa George Foreman, nie je chudák, ale hrdina, a ešte žije, nezomrel. Nikdy nebol karatista, je to legendárny americký boxer, dvojnásobný majster sveta v ťažkej váhe, no má iba päť synov, nie šesť. Faktom je, že všetci dostali krstné meno po otcovi – George. Rodina ich rozlišuje prezývkami alebo číslami, George Tretí, George Štvrtý a podobne. Váňa má pravdu, aj keď sa trochu poplietol,“ hájil si partáka najmenší z detektívov.

Do rozhovoru zasiahol Chosé, ďalšie špekulácie o cudzích menách zastavil zdvihnutou rukou.

„Páni, prosím vás! Petra ide každú chvíľu na koberec k šéfovi, potrebuje informácie, a vy ju tu zabávate hlúposťami o Mozartovi a Foremanovi. Držte hubu a nechajte hovoriť Eda! Edko...“

Všetci stíchli, Burger pochopil, že má opäť slovo.

„Amadeo Rochus dostal bitku, on utrpel ťažké ublíženie na zdraví, nie Bernadetta. Operačný to poplietol a do zvodky napísal hlúposť. Nevadí, už je to vysvetlené.“

„Ale prečo taký poplach?“ stále nechápal Krauz.

„Zase by sme sa dostali na koniec informácie, radšej sa vrátime k priebehu incidentu, až potom si položíme otázku – prečo? Bernadetta má dvadsať rokov, pracuje v bistre

Severka ako čašníčka, Amadeo má dvadsaťsedem, pracuje v tom istom bistre ako kuchár. Minulý piatok im v bistre vyhorel hlavný istič, majiteľ musel zavrieť skôr. Bežne majú otvorené do desiatej, plus hodina na upratovanie, takže podnik opúšťajú po jedenástej, minulý piatok odchádzali o deviatej. Amadeo odprevádzal Bernadettu domov, to znamená na Vavilovovu. Kto to tam nepozná – je to nízka štvorposchodová tehlová zahusťovačka v strede sídliska, v strede ulice je malý park, využívajú ho hlavne psičkári. Tam ju zatiahol a lúčili sa, asi dosť intenzívne, lebo slečna si nevie spomenúť, ako dlho. Odrazu ich obstála partia chuligánov, jej vynadali do kuriev a prefackali ju. Múdro ostala ležať na zemi a nehádala sa s nimi, asi preto skončila len s opuchnutým lícom. Potom sa pustili do chudáka chlapca a rozložili ho na súčiastky, ešte ani dnes ho kolegovia z päťky nemohli vypočítať, je po operácii vo vážnom stave. Ten má ťažké ublíženie na zdraví, nie Bernadetta.“

„A posledná otázka?“ nástojil Krauz.

„Prečo taký rozruch? Tento rok je to už štvrtý prípad v ich rajóne, no kolega z okresu mi pošepol aj niečo iné. Nejaký odborník na prezídiu sa nudil a vyhodil si zo štatistiky všetky podobné prípady v celom meste a – hádajte!“

„Desať,“ skúsil Váňa s plnými ústami.

„Dvanásť,“ tromfol Kuky partáka.

Burger len krútil hlavou.

Krauzovi sa hádať nechcelo, ani ostatným, no Hanzel prestal leštiť už aj tak vyglancovanú hlaveň, stuhol v očakávaní, čím dal jasne najavo, že aj jeho táto téma zaujala.

„Osemnásť,“ dorazil ich Burger.

Nikto nežasol, tak najstarší detektív ešte dodal: „Za jeden rok.“

Ani to s nimi nehlo.

„Petrička,“ Krauz sa nahol nad stôl smerom ku kolegyni, „nechcem byť zlým prorokom, ale mám nepríjemné tušenie, že niekto tam hore chce založiť špecializovaný vyšetrovací tím alebo aspoň vyšetrovaciu skupinu.“

„Doriti!“ pochopila aj Petra. „Ale prečo práve ja?“

„Bernadetta je obeť ženského pohlavia,“ rozvíjal svoje podozrenie Krauz, „a ak sa v tej analýze kolegu z prezídia vyskytuje viac obetí tohto pohlavia, je logické, že na nadviazanie

bližšieho kontaktu s obeťou budú potrebovať policajtku, nie policajta. Psychológia, chápete.“

„Ale prečo práve ja?“ nechápala Petra.

„Šikovnú policajtku,“ snažil sa vysvetliť Krauz.

„Čo šikovnú policajtku?“

„Budú potrebovať.“

„Riško, na tvoje medové motúziky pod nosom ti zvyso-ka – vieš čo! Šikovnú, šikovnú... to akože na okrese nemajú jednu šikovnú policajtku?“ Hnevala sa Petra, nechcelo sa jej na pol roka opustiť oddelenie vražd. Možno aj na rok, aj také špecializované tímy už zažili.

„Ale to je iba moje podozrenie,“ chlácholil ju Krauz. „Možno len budú chcieť uvariť kávičku, keď sa už u Šaña tak pekne zišli.“

Toto vysvetlenie nestálo Petre za odpoveď – Krauza zabila vražedným pohľadom. To bolo posledné, na čo sa zmohla, lebo v tom momente sa otvorili dvere.

„Petrička, máš ísť k šéfovi,“ sucho oznámil Filip. „Práve volal.“ Odišiel, dvere nechal otvorené.

Petra vyzunkla zvyšok kávy, vstala, odovzdana si vzdychla, ťažkým krokom, ako na popravu, vykročila v ústrety osudu. Ani ona nezavrela, Chosé musel opustiť pohodlie kresla a zavrieť za ňou.

„Fakt som zvedavý, čo tí naši tam hore zase špekulujú,“ šomral si popod nos, keď sa vracal do bezpečia v kúte kancelárie.

2

„Sadni si. Dáš si niečo?“ spýtal sa štamgast návštevníka.

„Pivo.“ Návštevník si ho nevšimal, zvedavo sa obzeral.

Mladý holohlavý muž v kúte rohovej sedačky zodvihol ukazovák. Bol tu doma, vedel, že výčapníčka ho registruje a tichej objednávke porozumie.

„Pre všetkých,“ dodal návštevník, neprestával sa obzerať.

Sediaci muž zmenil objednávku, schoval ukazovák, výčapníčke ukázal zovretú päšť. Výčapníčka prikývla, dohodnuté znamenie – pivo pre celý stôl!

Návštevník sa stále zvedavo obzeral.

Chlapci sedeli v bunkri. Niežeby hrozilo bombardovanie, ale bunker bol ich útočiskom. Zo zastávky autobusu to bolo pár krokov, no bola to posledná zastávka mestskej hromadnej dopravy. Boli tu dosť ďaleko od zvedavých pohľadov sliedičov zo sídliska, ale dosť blízko, aby sa mohli stretávať takmer denne. A aby sa mohli stretávať takmer denne a aby mohli prísť aj motorizovaní chlapci z opačnej strany mesta, spoločne vybudovali pred bunkrom parkoviisko. Betón ani asfalt nezohnali, keby aj, bol by drahý, tak len vyrovnali terén a vysypali ho štrkom. Štrk zohnal kamarát Slávo zadarmo.

Betónové bunkre na hranici mesta vybudovala armáda ešte pred druhou svetovou, niektoré pribudli v časoch ochrany socialistickej hranice pred zákernými imperialistickými agresormi. Dnes už ani jedno, ani druhé nehrozilo, bunkre sa dali prenajať alebo odkúpiť a kamarát Konrád jeden prenajal a prerobil na bar so špeciálnym poslaním. Bar bez okien, len s umelým osvetlením, chránený pred zvedavými pohľadmi zvonka – to im vyhovovalo.

Návštevník sa stále zvedavo obzeral, takú výzdobu interiéru ešte nevidel.

„Tá busta nad výčapom, to je preda...“ zaváhal, akosi mu to nešlo z hrdla.

„Adolf Hitler,“ bez rozpakov doplnil sediaci mladý muž.

„A tá zástava...“ návštevník ukázal bradou na stenu za sediacim.

„Nationalflagge. Vieš po nemecky?“

„Nie.“

„Vlajka Nemeckej ríše.“

„Ale hentá je krajšia,“ návštevník preniesol zrak na druhú stenu. „Je na nej menej červenej a aj ten orol v strede sa viac hodí než hákový kríž.“

„Ríšska vojnová zástava. A nie je to orol, ale ríšska orlica. Za prvej vojny sa používala aj ako bojová zástava nemeckého námorníctva. Sám som ju zohnal, priamo z Berlína,“ s neskrývanou hrdosťou vysvetlil sediaci mladík.

„Máte odvahu,“ s úžasom uznal návštevník. „V dnešných časoch – taká výzdoba! To sa v hociktorom bare nevidí, musím uznať.“

„Ako sa voláš?“

„Marek Maslák.“

„Em-em,“ zašepkal domáci.

„Čože?“

„Em-em,“ zopakoval štamgast hlasnejšie. „Dve em za sebou. Páčia sa mi mená začínajúce rovnakým písmenom, napríklad...“ domáci chalan vetu nedopovedal – čakal, či sa návštevník chytí a doplní.

„Charlie Chaplin,“ doplnil návštevník.

„Fajn, ale poznáme aj iné...“

„Claudia Cardinale.“

„Tiež nie zlé, ale čo takto Heinrich Himmler.“

Marek nebol prekvapený, iba sa nenápadne usmial – vedel, kam ide, do akej spoločnosti ho zavedie kamarát Slávo.

„Tiež dobré,“ pochválil voľbu domáceho.

„Si prekvapený, Marek?“

„Nie.“

„Vedel si, kam ťa kamarát Slávo privedie.“

„Vedel som,“ pripustil Marek.

„Ja som kamarát Hauptmann.“ Domáci vstal, natiahol ruku ponad stôl. „Všetci mi tak hovoria, môžeš aj ty. Vitaj, kamarát Marek.“

Vstali aj dvaja kamaráti sediaci po stranách kamaráta Hauptmanna. Výrazne starší než všetci ostatní natiahol ruku.

„Kamarát Konrád, toto tu,“ gestom zahrnul celý podnik, „je moje.“

Ako natiahol ruku, vyhrnul sa mu rozopnutý rukáv na košeli. Na predlakti odhalil výrazné tetovanie. Mareka upútalo čierne ozubené koleso a v ňom švabachom napísané písmená FAP. Majiteľ baru si všimol záujem.

„Chceš také? Je to symbolika Hammerskins.“

„A to FAP?“

„Die Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei. Povedal si, že nevieš po nemecky, takže Slobodná nemecká strana pracujúcich. Pred desiatimi rokmi ju svine z Bundestagu zakázali, ale nám ju nikto zakázať nemôže, symboly sa šíria v celej slobodnej Európe, chápeš?“

Marek prikývol, hoci nechápal.

„Tak chceš také?“

Marek váhavo krútil hlavou. Váhavo, nie razantne a nie jednoznačne odmietavo.

„Alebo niečo podobné? Pozri sem.“ Majiteľ baru si vyhrnul druhý rukáv, odhalil čierny kosoštvorec v červenom rámečku, v strede svastika, nad ňou slovo *white*, pod ňou *power*.

„Nie, ďakujem, prišiel som pre niečo iné.“

Kamarát Konrád sa nadýchol, aby pokračoval v agitácii, ale kamarát Hauptmann ho zastavil gestom – neponáhľaj sa, času máme dosť, chlapec musí vyzrieť. Kamarát Konrád pochopil, zmlkol.

„Kamarát Andrej, ako Hlinka,“ podal ruku tretí za stolom, asi najmladší.

Marek ruky prijal, jednu za druhou pevne stisol, aby si nemysleli, že keď sa od nich líši, je posero. Prikývnutím naznačil, že ich mená registruje, váži si, že ho prijali a sú ochotní si ho vypočuť. Ruky stisol aj preto, aby sa necítil menejcenný. Ich zovňajšok vzbudzoval rešpekt – vysoké čierne kanady, modré rifle zastrčené za sárou, široké opasky, čierne košele, bombery a holé hlavy pôsobili hrozivo. Chladné správanie, koordinované pohyby, tváre bez mimiky z nich robili jednotliaty celok, ako jednotka s bojovým výcvikom.

On v bielych teniskách, obyčajných rifliah a rifllovej bunde si pripadal ako biela vrana.

Štvrtý za stolom sa predstavovať nemusel, bol to Slávo, kamarát zo sídliska – on ho priviedol medzi verných.

Sadli si – štyria kamaráti ako na povel vyložili lakte na stôl, Marek sa oprel. Zase sa cítil v defenzíve, nahol sa nad stôl, aj on si vyložil lakte.

„Počúvame,“ vyzval ho kamarát Hauptmann. Pre pohodlie si rozopol bomberu – okamžite si rozopli všetci. Marek si všimol, že čiernu košeľu má iba kamarát Slávo a majiteľ baru Konrád, ostatní mali tričká s obrázkami a nápismi. Na Hauptmannových prsiach sa vynímal čierny kruh s veľkou lebkou v strede. Usmievala sa, hnáty skrížené za zátylkom, nie ako piráti, pod sánkou. Nad lebkou do polkruhu rozťahnutý nápis Gott mit uns. Hoci nevedel po nemecky, toto si preložiť dokázal.

Sklopil zrak, aby si nevšimli záujem – už nestál o ďalšie vysvetľovanie ani nahovárание na niečo, s čím sa nestotožňoval. Ich názory poznal, často sa so Slávom o tom rozprávali, občas sa aj hádali, ale nikdy ho nepresvedčil. Ani dnes by sa nedal, navyše dnes tu bol pre niečo iné, nie pre agitáciu.

„Slávo vám nepovedal?“

„Kamarát Slávo niečo naznačil, no chceme to počuť od teba. U nás je taký zvyk – každý hovorí sám za seba, ale nakoniec sa vždy zhodneme.“

„Aha.“

Výčapníčka a čašníčka v jednej osobe priniesla päť pív, vyložila ich z plechového podnosu do stredu stola, nech si každý vezme svoje. Každý si vzal svoje, aj Marek sa načiahol a posledné si pritiahol. Kamarát Slávo mu pohotovo podsunul podpivník. Marek si až teraz všimol, že ho majú všetci, a až teraz si všimol prečo. Stôl v kúte baru bol z dlhých fošní poctivého tvrdého starého dreva, určite drahý kus nábytku, škoda ničť povrchovú úpravu mokkými zarosenými kríglami.

Výčapníčka čašníčka odišla, všetci čakali. Kamarát Hauptmann zodvihol pohár vysoko nad masívny stôl.

„Na stráž, kamaráti!“

V tom momente zdvihli všetci.

„Na stráž!“

Napili sa. Marek vyvalene civel, oneskoril sa, no napokon sa rýchlo napil. Do krčmy na pivo chodil často, ale takýto začiatok ešte nezažil.

Mlčali, Marek pochopil, že má sólo.

„Ehm... teda... no,“ spakruky si utrel penu z hornej pery.
„Ide o toho zmrda Tonyho. Pije mi krv.“

Kamarát Hauptmann prikývol, aby ho povzbudil.

„Hnusný cigán.“

„Nie, nie je cigán,“ zastal sa ho Marek, „vlastným menom sa volá Adnan Čerimovič, otec je niekde z Balkánu, bosniacky moslim, alebo tak nejako, ale nie je cigán. Všetci mu hovoria Tony.“

„Ako vyzerá?“

„Uznávam, má čierne vlasy, čierne oči, čierne fúzičky, vyzerá ako cigán, ale nie je cigán, je Srb.“

„Kto vyzerá ako cigán, je cigán.“

„Ako povieš, Hauptmann. Vedel by si mi s ním pomôcť?“

„Ak mi povieš, o čo ide.“

„Požičal som mu prachy.“

„Veľa?“

„Dost' na to, aby mi chýbali.“

„Čo on na to?“

„Že teraz nemá. Už skoro rok nemá. Navyše prestal dvíhať mobil, zatĺka sa.“

„Hajzel.“

„Ale to najhoršie...“ Marek zaváhal.

Kamarát Hauptmann ho nesúrtil, trpezlivo čakal, čo je najhoršie.

„Počkal som si ho pod bránou, chytil som ho pod krk. Pustil do gátí, videl som na ňom, že má strach, skučal, vykručal sa, sľuboval, prosíkal. Pustil som ho, potkana. Potom som ho vymákol s Vierkou...“

„Vierka je...?“

„Chodíme spolu už vyše dva roky.“

„Ty mu požičiavaš prachy a on ti robí do frajerky?“ Kamarát Hauptmann nevychádzal z úžasu. Aj ostatní sa pridali, nechápavo krútili hlavami.

„Niežeby do nej robil, vyhľadal ju, aby ma prehovorila, aby som naňho netlačil, že mi chce prachy vrátiť, akurát teraz nemá...“

„Teraz? Povedal si, že už to trvá skoro rok,“ prerušil ho kamarát Hauptmann.

„To som povedal aj Vierke.“

„Ona sa ti priznala?“

„K čomu?“

„Že sa s tým smradom zlieza za tvojím chrbtom.“

„Nezlieza, Tony ju kontaktoval, aby sa zaňho prihovorela.“

„Kkontaktoval. Hm, takže teraz sa tomu tak hovorí. Počujete, kamaráti? Kontaktoval.“

Hauptmannova narážka neostala bez reakcie, úšklabky, pochechtávanie obehlo celý stôl koldokola.

„Vážne, chalani, stretli sa iba raz. Vierka je v pohode, tú netreba riešiť, Tony je hajzel, na toho sa zamerajte, ak mi chcete pomôcť.“

Hauptmann sa už nesmial, aj ostatní prestali. Pošúchal si čelo.

„Kamarát Slávo...“

„Počúvam.“

„Poznáš ho?“

„Tonyho? Poznám.“

„Ako ho hodnotíš?“

„Lahký cieľ.“

„Kam chodí večer? Má kamarátov? Chodí sám?“

„Neviem, nemám ho zmapovaného. Býva na opačnom konci, nestýkame sa.“

„Zvládneme ho?“

„Bez problémov. Zavesíme sa naňho a zmapujeme si ho.“

„Dobre,“ rozhodol Hauptmann, „zariadime sa podľa toho, ale presný plán akcie ti teraz neprezradím, to je náš problém. Kamarát Marek, posledná otázka – čo z toho budeme mať my?“

„Akože čo? Myslel som si, že... teda Slávo hovoril, že takéto veci robíte len tak, zo zábavy.“

„Občas áno, ale ty si začal o prachoch, nie my, tebe ide o prachy v prvom rade. Nekoktaj, povedz otvorene, chceš naspäť prachy alebo ho máme iba zdemolovať.“

„To sa navzájom vylučuje?“

„Ak to zoberieme v opačnom garde, možno áno. Bude cuckať mixovanú stravu cez slamku, bude mať dosť starostí sám so sebou, nebude sa starať o nejaké splácanie dlhov.“

„Ale mne ide v prvom rade o prachy!“ Marek zaváhal.
„Hoci...“

„Ani odborne rozmlátená papuľa nie je na zahodenie, však?“ pochopil Hauptmann.

„Uhm,“ prikývol Marek.

Čakali. Nech sa rozhodne.

„Keby ste sa pokúsili opatrne, aby sa podarilo aj jedno, aj druhé?“ skúšal Marek.

„V tom prípade si rozumieme, prachy dostaneš. Vymáhaním pohľadávok sa nezaoberáme, ale vieme si pomôcť. Zatiaľ mu vylepšíme fasádu, aby ti neobrábal frajerku.“

„Neobrába, už som vám povedal, že o Vierku nejde.“

„Ako povieš, Vierku z toho vynecháme. Desať percent pre nás za unuváciu.“

Marek sa zasekol, o poplatkoch za unuváciu kamarát Slávo nehovoril, ale uvedomil si, že zadarmo v dnešných časoch ani to povestné kura nehrabe, a mínus desať percent je lepšie ako stopercentná strata.

„Súhlasím,“ prikývol.

„Na záver ešte posledná otázka – vie o tom ešte niekto?“

„Vierka.“

„Okrem Vierky.“

„Nikto.“

„Určite? Odbornú pomoc si nevyhľadal? Nejakého advokáta...“

„Nie.“

„Nebol si s tým na polícii?“

Marek sa zarazil, hodil sa na operadlo.

„Bol.“

„A doriti!“

Informácia o polícii menila situáciu.

„Ale nie oficiálne, nepodal som trestné oznámenie,“ rýchlo vysvetľoval Marek, lebo aj on si všimol, že zmienka o polícii zmenila nielen situáciu, ale aj výraz ich tváří.

„A ako?“

„Neoficiálne, bol som za otcovým kamarátom, poradiť sa.“

„Ako sa volá?“

„Detektív Burger, z kriminálky.“

„A čo ti poradil?“

„Že môžem ísť akurát tak do prdele. Od Tonyho nemám nič podpísané, neuzavreli sme písomnú dohodu o pôžičke, prachy som mu dal na čestné slovo rovno z rúčky do rúčky,

nik o tom nevie, nik to nevidel, nemám nijakého svedka. Ak to Tony poprie, je to tvrdenie proti tvrdeniu.“

„Takže si sa rozhodol, že využiješ nás.“

„No. Ja viem, mal som prísť najprv za vami, ale...“ Marek vycítil, že niečo pokašlal. „Je to problém? Urazili ste sa?“

Kamarát Hauptmann sa poobzeral, chcel poznať aj názor kamarátov. Nikto neprikývol, nikto nepokrútil hlavou.

„Nie, nie je to problém,“ rozhodol kamarát Hauptmann. „V poriadku, sme dohodnutí.“

Všetkým sa uľavilo.

Hauptmann natiahol ruku, Marek ju prijal, stisol, potriasol, usmial sa – dohoda nad masívnym stolom bola spečatená. Majiteľ baru zdvihol krígel.

„Prost, Kameraden!“

„Prost!“ ozývalo sa koldokola za stolom.

Pridal sa aj Marek, hoci presne nevedel, čo to znamená.